

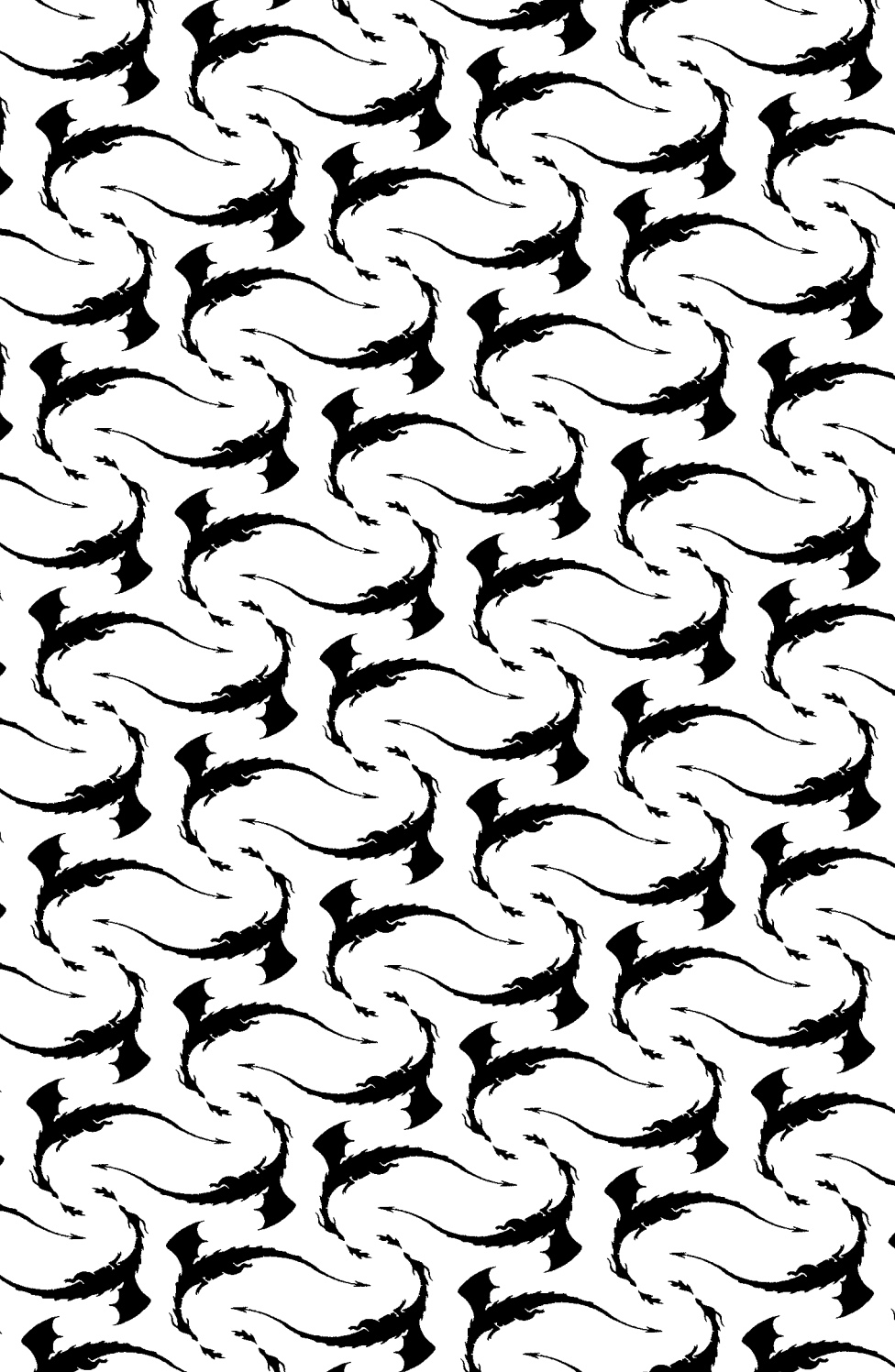

neSKUTEČNÝ SVĚT

JENNY
MCLACHLANOVÁ

bambóok

bamb**ook**

neSKUTEČNÝ SVĚT

JENNY
MCLACHLANOVÁ

*Pro moje holky,
které nikdy nepřestaly věřit
v (Ne)skutečný svět – Ryk*

MOŘEJKA

OSTROVSTROVÍ

ZAŠMODRCHANÝ

RYK

KONEC →

VRANÍ
HNÍZDO

LES

ŠPATNÁ
STRAŇA

ŽALÁŠ

Róza
a Antun

KAPITOLA 1

U dědy na půdě je čaroděj.

Sedím na zahradě, dívám se do okna půdy a jasně vidím tu tmavou siluetu, co stojí přímo za sklem. Štouchnu do své sestry. „Podívej, Rózo. Copak nevidíš ten špičatý klobouk?“

Róza přejede palcem po displeji telefonu. „Žádný čaroděj na půdě není, Arture. A nech mě být. Nemám čas.“

Nakouknu jí přes rameno a vidím, že zrovna lajkuje něčí fotku pudlíka. Podívám se zpátky do okna, ale ten divný stín je tam pořád. Sleduji očima obrys ramen, hlavy a klobouku se špičkou trochu nakřivo a snažím se vymyslet, co to tedy může být... Že by odraz stromu? Nebo nějaké haraburdí, co tam děda zahodil?

Pak uvidím něco, z čeho mi naskočí husí kůže: sklo je zamlžené malou bílou skvrnkou – jako od teplého dechu. Pevně zavřu oči a protřu si je dlaněmi. Když je zase otevřu, skvrnka je pryč. Nervózně se usměju. Mamka pořád říká, že mám přebujelou fantazii.

„Nejspíš to bude ten nafukovací kostlivec,“ odtuším, „ten, co ho děda koupil na Halloween, a ten klobouk by mohl stát na truhle s kostýmy –“

„Buď už zticha, Arture,“ okřikne mě Róza. „Rušíš mě.“

S povzdechem nechám sestru sestrou a začnu se procházet po zahradě. Odloupnu ze stromu kousek kůry, kopnu dřevák do křoví a zhoupnu se na větvi. Ťuk, ťuk, ťuk, Róza se zabývá jen mobilem. Seskočím na zem a podívám se do okna půdy. „Pořád tam je,“ hlásím.

„Arture!“ okřikne mě Róza. „Dáš už mi s těmi čaroději pokoj? Já si s tebou nebudu hrát!“

Zaúpím a plácnu sebou na záda do trávy. Mamka s tatínkou každé léto odjedou kempovat a nechají nás u dědy. Bývalo to báječné. Róza a já jsme si celý týden mohli dělat,

co jsme chtěli – stavět bunkry, plavat v moři, jíst třikrát za den cereálie –, ale co Róza dostala ten telefon, začala s ní být příšerná nuda.

„Jam-pam-pam...“ Děda vychází z kůlničky, ze snědé tváře mu svítí šedé vlasy a vousy. Zazubí se na mě a začne rezavými zahradnickými nůžkami prostřihávat keř.

„Dědo, ty jsi dával na půdu nějakou figurínu?“

Zasměje se. „Já určitě ne, kamaráde.“

Obrátím se zpátky k Róze. Přece do toho mobilu nemůže zírat celý den. „Co kdybychom se na tu půdu podívali? A pak můžeme jít chytat kraby k molu.“

„Ne.“

„Zahrajeme si ping-pong?“

„Ne.“

„Tak půjdeme do herny a budeme si hrát na piráty a kouknem se, jestli v automatech nezůstaly nějaké zapomenuté peníze.“

Zděšeně zakrouť hlavou. „To ani náhodou!“

„Ale vždyť tě to vždycky bavilo.“

„Tebe to vždycky bavilo, Arture. Já s tebou jen chodila.“

Pak najednou Róza vyskočí a schová telefon do kapsy. Na trampolíně na vedlejší zahradě se totiž objevila Zita Braunová, dědečkova sousedka.

Zita Braunová je naprosto příšerná osoba, ale Róza ji úplně uctívá, protože je jí třináct, takže o dva roky víc než nám, a má svůj vlastní kanál na YouTube, který se jmenuje *FantaZita!*

Róza se vyškrábe na popelnici na kolečkách a nakloní se přes zeď. „Ahoj, Zito!“

„Co to máš *propána* s vlasy?“ zavřeští Zita, stoupne si ke zdi k Róze a začnou si spolu šeptem něco povídat, přičemž se každou chvíli dívají mým směrem.

„Arture?“ zavolá na mě Róza. „Cože jsi to viděl na půdě?“

Zaváhám. Usmívají se a čekají, že řeknu nějakou pitomost, a tak odpovím: „Nějaký stín.“

„Jasně, ale jak ten stín *vypadal*?“

„Jako čaroděj,“ zamumlám a ty dvě vybuchnou smíchy. Cítím, jak mi hoří tváře, a ukážu na okno. „Já jsem si to nevymyslel! Tak se podívejte!“

A ony se opravdu podívají, ale Róza zavrtí hlavou. „Není tam vůbec *nic*, Arture!“

„Ale...“ začnu protestovat, ale potom si uvědomím, že má pravdu. Okno je najednou jen světlý prázdný čtverec. „Musíš si stoupnout na správné místo,“ prohlásím a přeshlápnu z nohy na nohu. „Aby se ve skle neodráželo sluníčko.“ Ale ať dělám, co dělám, tu siluetu už nevidím.

Zita se naposled zahihňá a řekne, že už musí jít. „Stav se později, Rózo. Můžeš si vyzkoušet moji trampolínu.“

„Vážně?“ vyhrkne Róza. „Díky!“

Zita zmizí v domě a Róza seskočí z popelnice.

„Vážně?“ napodobím ten její rozplizlý tón. „Díky!“

Róza mě bleskurychle popadne za nohy a já se rozplácnu na zem. Róza je dobrá v ragby... ale já se zase umím

báječně kroutit. Svíjím se jako had a snažím se vysvobodit, ale Róza mě drží jako ve svěráku.

„Pusť mě!“ vykřiknu.

„Až slíbíš, že mě přestaneš otravovat!“

„Přestanu tě otravovat,“ marně se ji pokouším odkopnout, „až s tebou přestane být taková nuda, což asi nebude nikdy!“

Róza ještě přitlačí, takže už přestávám cítit nohy. „Čerpám,“ pronese pomalým, hlubokým tónem. „Čerpám... Čerpáám...“

Tohle jsme spolu dřív taky dělávali – předstírali jsme, že můžeme vysát z toho druhého všechnu energii, když ho chytíme a nepustíme. Róza už to snad celé roky neudělala, ale musím přiznat, že to pořád překvapivě funguje. Nohy mám slabé a těžké jako dva kusy betonu.

„Vy dva!“ Rozhlédneme se a zjistíme, že nad námi stojí děda. „Nechci vás rušit ve hře, ale možná by vás zajímalo, že na půdě na vás čeká překvapení!“

Vyskočíme na nohy.

Já *věděl*, že jsem tam nahoře něco viděl. A dědova překvapení jsou přímo legendární. Vyrobil pro nás domek na stromě, šlapací auta se svítícími světly, a dokonce vor, který jsme si vzali na řeku. Takže ať nám na té půdě připravil cokoliv, vsadím se, že to nějak souvisí s tím čarodějem!

„Budu první!“ křiknu a vyřítím se k zadním dveřím. Ale urazím jen tři kroky, než mě Róza předběhne. Strčí mě do ramene a zakřičí: „Počkám na tebe, šneku!“

Snažím se přimět svoje krátké nohy, aby běžely rychleji, ale Róza je v běhání tak skvělá a odčerpala mě tak důkladně, že ji nemám šanci dohnat. A tak jí místo toho začnu nadávat. Křičím za ní nadávku, o které vím, že ji nesnáší ze všech nejvíc, a křičím ji za ní celou cestu přes dům a nahoru po schodech.

„Vypadáš jako já! Vypadáš jako já! Vypadáš jako já!“

KAPITOLA 2

„Páni...“, vydechnu, když zastavím ve dveřích půdy. Nebyl jsem nahoře už celou věčnost, ale je tu ještě větší nepořádek, než si pamatuju. Celá podlaha je až po kolena pokrytá pytlí a krabicemi a všude jsou rozházené hračky. Povalují se tu rozbitá kola, v rohu je nacpaná kánoe a pod hromadou peřin vidím vykukovat starý gauč. Prostě je tu neuvěřitelný binec, ale já jsem v tom zaprášeném, zaneřáděném skladišti ve svém živlu. Tady jsme si s Rózou vždycky hrávali – byly to ty nejlepší hry a trvaly celé hodiny.

„Já žádné překvapení nevidím,“ konstatuje Róza, která nakukuje za starý gauč.

Moje oči putují rovnou k oknu. Čekám, že uvidím nafukovacího kostlivce, hromadu krabic... jenže ono tam není vůbec nic. Na chvíli mě to zklame – byl jsem si tak jistý, že to dědovo překvapení nějak souvisí s čarodějem –, ale pak zklamání vystřídá nepříjemné šimrání strachu, protože já jsem si jistý, že jsem tam nahoře něco viděl.

V tu chvíli dorazí se sípáním dědeček. „Tak co tomu říkáte?“ zeptá se.

Odlepím oči od okna. „My nemůžeme nic najít.“

Děda se rozesměje a rozhodí ruce: „To proto, že stojíte přímo v tom!“

Róza zamrká. „Jak to myslíš, dědo?“

„Tahle *půda* je vaše překvapení. No není úžasná?“

Róza a já se na sebe zmateně podíváme. Děda už provedl pěknou spoustu podivností – třeba si jednou na Vánoce obarvil vousy nazeleno –, ale ještě nikdy nám nedal půdu jako dárek.

Dychtivě se na nás dívá. „Líbí se vám?“

Přikývnu. „Jo, je to vážně... překvapení.“

Róza není tak zdvořilá jako já. „To má být nějaký vtíp, dědo?“

Děda vykročí po zaneřádné místnosti a odkopává věci, co mu přijdou do cesty. „Já vím, že zatím nevypadá nic moc, ale jakmile ji vyklidíte, udělám vám tady dokonalý pokojíček. Tamhle dám televizi, vyměníme gauč, do rohu dáme popkornovač. Cokoliv budete chtít. Bude to tady jen vaše!“

Představím si, jak to bude báječné, a usměju se. Dokonce i Róze se rozsvítí oči, čímž poruší svoje pravidlo číslo jedna, a sice nedat nikdy najevo, že ji něco zaujalo. „Vždycky jsem chtěla pořádný pokojíček,“ prohlásí. „Ne jen takový bunker, jaké jsme si s Arturem stavěli z klacků a dek. A můžeme tu mít sedací pytle?“

Děda se zasměje. „Ve tvaru hamburgerů?“

A teprve v tu chvíli mi dojde, co to děda právě řekl. „Počkej. Jak jsi to myslel, jakmile ji vyklidíte?“

„No jen se podívej kolem sebe! Jak tu můžu udělat přepychový pokojíček, když je tu tolik harampádí?“ Postrčí kymácející se stoh krabic. „Rád bych vám pomohl, ale nemůžu, vždyť víte, že mám astma.“ A jako by to chtěl dokázat, ohne se v pase a začne hrozně kašlat.

„Inhalátor,“ řeknu a on poslušně vytáhne tu věcičku a nadechne se z ní.

„Žádný strach,“ prohlásí bezstarostně a zase se narovná. „Takže až bude půda vyklizená, můžeme ještě do konce týdne vymalovat.“

Róza zasténá. „Musíme, dědo?“

V tomhle jsem s Rózou zajedno. Už za týden máme nastupovat na Langovu akademii – obrovské gymnázium plné velkých, strašidelných dětí a pravidel jako nemluvit na chodbách – a teď máme strávit poslední dny svobody domácí prací.

„Musíte, pokud chcete pokojíček,“ odpoví děda. Pak popadne hromádku komiksů a zamíří ke dveřím. „Budu v kůlně.“

Chvíli s Rózou jen tak stojíme a rozhlížíme se po tom bojišti. Pak se Róza chopí dřevěného pravítka – které je z nějakého záhadného důvodu obalené alobalem – a začne vyznačovat hranici přesně uprostřed haraburdí. „Tohle je moje půlka,“ prohlásí a zahodí pravítko do té plnější

poloviny půdy, „a tahle je tvoje.“ Pak otevře kredenc a začne z něj vytahovat knížky. Po chvíli dodá: „Žádní čarodějové tu nejsou, Arture.“

S povzdechem popadnu nějaký pytel a začnu do něj cpát výtisky magazínu *National Geographic*.

Vtom Róza zalapá po dechu. „Počkej... možná jsem jednoho našla!“

Nevydržím to a podívám se.

Róza se chechtá a ukazuje mi velkou zaprášenou knihu. „Ne, promiň. Není to čaroděj. Je to francouzský slovník.“

Vrátím se ke svým časopisům. Něco mi říká, že dneska bude hodně dlouhý den.

KAPITOLA 3

Róza se rozhodla, že všechno nejdříve vynosíme na zahradu, než roztřídíme, co půjde na skládku a co do charitativního obchodu, a její nejoblíbenější frázi se brzy stalo: „Pohni kostrou, Arture!“ Ale je těžké pohnout kostrou, když je tu taková spousta super věcí, co si člověk může prohlížet.

Objevím tu kouzelnickou sadu, povlak od polštáře plný figurek pirátů, dokonce čarodějnický klobouk posazený na opřeném veslu. Napadne mě, jestli to nemohlo být to, co jsem viděl v okně, ale veslo stojí úplně na druhém konci pudy. Ze zahrady jsem ho vidět nemohl.

Nasadím si klobouk a začnu se nenápadně plížit k Róze, že ji vylekám, ale ona se jen znuďně otočí, přimhouří oči a řekne: „Nemíval jsi jednou imaginárního kamaráda, co byl čaroděj?“

Má pravdu, míval. Jmenoval se Čanindža a byl tajuplný a trochu magický.

„To byl ale čaroděj-nindža, Rózo. To je velký rozdíl.“

Usměje se. „A stojí teď vedle tebe, Arture, a šeptá ti něco do ucha?“

Jakmile to řekne, začnu mít pocit, že by vedle mě klidně někdo *mohl* stát, a musím se přemáhat, abych se nepodíval. Róza se vrátí ke svým knížkám a já se nenápadně rozhlédnu po půdě a můj pohled se zastaví v těch nejtmaších koutech. „Pohni kostrou, Arture!“ štekne Róza.

Když Róza popadne další pytel a vleče ho dolů, rozhodnu se pustit do té truhly s kostýmy. Naberu z ní plnou náruč hadrů a hodím je na podlahu. Zrovna se chystám rozmotat spleť umělých vousů a paruk, když uvidím na dně truhly plechovou krabici od čokoládových bonbonů.

Vytáhnu ji ven a potěžkám v dlaních. Je kulatá a promačkaná, zepředu má obrázek vojáka a dámy, a když s ní zatřesu, zjistím, že uvnitř něco chrastí. Posadím se a vypáčím víčko a plechovka se se sprškou rezavých vloček otevře. Uvnitř najdu jen prázdný papírek od bonbonu a velký složený kus papíru. A na tom papíru je mým písmem napsáno: „Tajmé!“

Dívám se na ten tlustý, zažloutlý papír a se zatajeným dechem přemýšlím, co mi na něm kdysi připadalo tak tajemného. Opatrně ho rozbalím a rozprostřu po podlaze půdy. Je to ručně kreslená mapa plná drobných obrázků a pečlivě sesmolených popisků. Museli jsme ji vyrobit s Rózou už před lety.

Na mapě je nakreslená země rozdělená skoro na dvě poloviny řekou. Jedna strana té země je barevná jako v komiksu, jsou tam smaragdově zelené stromy a světle-modrá jezera. Na druhé straně skoro žádné barvy nejsou. Je plná černých hor, rozeklaných šedých útesů a lesů, jejichž stromy vypadají jako sirky. Úplně nahoře, opět mým ježatým rukopisem, je mapa nadepsaná jedním slovem: *Ryk*.

„*Ryk*...“ Když to vyslovím nahlas, zní mi to slovo tak povědomě.

Očima sleduji klikaté vlnky, které jeden z nás nakreslil do moře, a najednou si vybavím, jak ty vlny narážely do útesů a jak jich bylo tolik, že moře na pohled úplně pěnílo a vřelo. Zrovna přemýšlím o tom, že jsme tu mapu museli kreslit podle nějakého místa, kam nás mamka s tátou vzali o prázdninách, když se mi vybaví ještě jeden obrázek – já a Róza utíkáme na půdu a křičíme: „Budeme si hrát na *Ryk*!“

Usměju se. *Ryk* není skutečné místo. Je to hra, kterou jsme s Rózou hrávali, hra tak dokonalá, že jsme si k ní dokonce nakreslili mapu.

Dívám se na tu mapu a hra se mi v paměti postupně vrací. Dívám se na pohoří rozprostírající se mezi záhyby papíru a zvlněné pobřeží plné zátok a útesů. Je tu skupina ostrůvků ve tvaru bonbonů označená *Ostrovstroví* a hrad tyčící se z moře a po nebi se vznášejí tři draci. Všude se to jen hemží motýly, nebo jsou to možná víly, a zpoza stromů šibalsky vykukují jednorožci. Sice si nevzpomínám, jak

jsem seděl vedle Rózy a všechny ty věci kreslil, ale když se na ně dívám, vyskakují mi v hlavě matné vzpomínky a ještě něco. Něco, co nedokážu přesně pojmenovat.

Rózin dupot mě vrátí zpátky na půdu.

„Co to je?“ zeptá se a klekne si vedle mě.

„To je naše stará mapa Ryku.“

Zamračí se. „Co je Ryk?“

„Ta hra, co jsme hrávali. Určitě si to pamatuješ!“

„Ani ne... Hráli jsme tu spousty her.“

„Ale na Ryk byla naše nejmilejší. Byli tam čarodějové a mořské panny a my jsme bojovali a prožívali spoustu dobrodružství. Hráli jsme to pořád!“

Róza se na mě dívá pobavenýma očima. „Když to říkáš, Arture...“

Ukážu na špičatou věž hradu, co vyčuhuje z moře. Je u něj popisek *Vraní hnízdo*. „Tady bydlel největší padouch. A podívej,“ poklepu na černý kroužek, „tohle je jeskyně mého čaroděje-nindži. To je on!“ Z jeskyně vykukuje usměvavá tvář pod špičatým kloboukem. „A tys přece taky měla nějakou kamarádku...“

Róza pátrá mezi ostrovy ve tvaru bonbonů a něčeho si všimne: z moře vykukuje holčičí hlava. Splývají kolem ní modré vlasy a nad špičkou stříbrného ocasu má napsáno *Mořejka*. „Mořejka...“, přečte Róza a zamračí se. Ale pak se hned usměje: „Byla to mořská čarodějka!“

„Byla dost náladová...“

„A měla blány mezi prsty a kouzelný ocas!“

Okny proudí dovnitř slunce a venku zpívají ptáci. Na malou chvilku je to, jako když jsme byli malí, doříkávali věty jeden za druhého a dělali věci dřív, než jsme je stihli promyslet.

Díváme se spolu na mapu. Pak Róza najednou zatřepe hlavou a vyskočí. Popadne nabitý pytel na odpadky a vleče ho ke dveřím. „Pohni kostrou, Arture,“ křikne na mě přes rameno, „nebo se toho pokojíčku nedočkáme.“

Jakmile uslyším, jak se pytel odráží od schodů, obrátím se zpátky k mapě. Nedokážu jí zkrátka odolat.

Bloudím očima po stezkách a potocích a horských průsmycích a začnu se v tom zvláštním místě, které jsme si vymysleli, úplně ztrácet. Vtom něco zaujme mou pozornost – záchvěv pohybu, blesknutí světla – a já zjistím, že zírám na Vraní hnízdo. Vidím tam totiž něco, co jsem předtím přehlédl. Z okna vyhlíží obličej. Je bledý, s kulatýma očima a křivou zaštipovanou pusou. Je to strašák, co vypadá jako kluk, a ze zad mu raší dvě křídla.

„Kráky,“ samo mi vklouzne mezi rty jeho jméno. Zadívám se do jeho černých knoflíkových očí a jeho úsměv jako by se trochu roztáhl.

„Málem jsem na tebe zapomněl,“ zašeptám.

KAPITOLA 4

Po obědě Róza zmizí do našeho pokoje a děda přijde na půdu zkontrolovat, jak jsme daleko.

„Nosit všechny ty krámy po schodech zabere věčnost,“ postěžuju si a zapotácím se pod tíhou časopisů. „Potřebujeme vymyslet rychlejší způsob.“

Děda se podívá z okna. „Možná by se to dalo udělat takhle.“

Stoupnu si vedle něj a podívám se dolů do zahrady. „Že bychom to spouštěli po provazech?“

„Anebo,“ řekne děda a popadne náruč mých časopisů, „to můžeš prostě vyhodit!“ A než stihnu namítnout: *Ne, to je hloupý nápad*, vyhodí časopisy z okna. Zaplachtí ve vzduchu a přistanou na trávě po celé zahradě. Děda se na mě otočí s veselými jiskřičkami v očích. „Teď ty, Arture!“

„A není to trochu nebezpečné?“

„Ne, když budeš vyhazovat jen malé věci. Ale nic skleněného ani kovového, dobře?“

„Dobře,“ přikývnu vážně. A pak s křikem vyhodím z okna zbytek časopisů a děda se radostně rozesměje.

A pak se do vyhazování věcí z okna půdy pustíme s opravdovou vervou. Dostaneme se do úplného transu, výskáme a halekáme a pytle se vysypávají ještě ve vzduchu a krabice explodují na zápraží.

Jak se dalo čekat, nakonec přijde Róza, aby nám tu zábavu zkazila.

„Dědo, na stromě visí tvoje kalhoty!“ zaječí. „Na co sis je vůbec schovával?“

„Chtěl jsem z nich udělat prachovku,“ vysvětlí děda a pak, snad proto, že se Róza tváří úplně znechuceně, se odšourá, aby kalhoty sebral. Celou cestu dolů po schodech pokašlává.

„Inhalátor!“ zavoláme na něj s Rózou. Nato sebou Róza plácne na gauč, položí si na klín staré klávesy a začne je náhodně mačkat.

„Nechceš si taky vyhodit něco ven?“ zeptám se, když táhnu k oknu další pytel. „Tenhle je plný plyšáků.“

„Ne.“

A tak se půda plní Rózinou strašidelnou hudbou a já zatím vyhazuju z okna plyšáky. Dole na zahradě se objeví děda a snaží se je chytat. Když mu na hlavě přistane vycpaný medvídek Pú, začne se s ním prát. Je to vážně legrace. Otočím se a chci zavolat na Rózu, aby se šla podívat, ale pak si to rozmyslím. Momentálně ji z toho gauče nedostane nic.

Róza bývala v pohodě. Ne, byla lepší než v pohodě. Byla s ní sranda a smála se mým vtipům a kromě tmy se ničeho nebála. Jednou v létě skočila před všemi těmi většími kluky z přístavní zdi a jindy zase vymyslela, že můžeme sjíždět písečné duny na pekáčích. Ve škole jsme byli ve stejné třídě a hráli jsme si každou přestávku. Myslel jsem, že se to Róze líbí stejně jako mně, ale pak se ředitel rozhodl, že všechny páté třídy úplně promíchá.

Každý jsme dostali papír a měli jsme na něj napsat jména tří lidí, se kterými chceme být ve třídě. Já napsal jen jedno: Róza. Nikoho jiného jsem nepotřeboval. Ale pak náš učitel nechal ty papíry ležet na stole a já uviděl ten, co napsala Róza. Stálo tam:

Adéla

Níkola

Běťka

Róza byla v 5. A se svými třemi kámoškami úplně spokojená. Já naproti přes chodbu v 5. B tak spokojený nebyl. A nakonec ségra dostala telefon a začala řešit YouTube a make-up a svoje kámošky – a Róza, kterou jsem znal, najednou někam zmizela.

Obrátím se zpátky k oknu a vytřepu z pytle poslední plyšáky. Děda teď leží na zádech a nechává se jimi zaspávat. Když se mu od břicha odrazí poslední medvídek, vrhnu se na vyklízení nejtmašího zákoutí půdy.

Odsunu obrovský televizor a zjistím, že se dívám do lesklých očí houpacího koně. Trošku se pohupuje, oči má vykulené, zuby vyceněné, jako by byl našťvaný, že na tomhle špinavém skladišti trčel tak dlouho sám.

Popadnu ho za hřívu a vytáhnu ven. „Podívej, koho jsem našel, Rózo!“

Zvedne ke mně oči. „Co? Vždyť je to jen starý houpací kůň.“

„Jo, ale je to *tvůj* starý houpací kůň, ne? To tys ho namalovala načerno a posypala třpytkami a pak jsi řekla, že je jen tvůj, a já si na něj nikdy nesměl ani sednout. Jak jsi mu to říkala?“

„Prosecco,“ odpoví bez zájmu. „Dej ho radši na tu hromadu pro charitu. Někomu by se mohl líbit.“

Najednou mám neodolatelnou chuť Rózu donutit, aby přiznala, že toho houpacího koníka strašně milovala. Chci, aby se na něj doopravdy podívala, aby o něj projevila zájem, aby přestala být tak studená a nad věcí, aspoň na chvíličku...

„Hej, Rózo,“ dotáhnu koníka k oknu. „Myslíš, že by se Prosecco chtěl proletět?“

Podívá se na mě. „Co máš za lubem?“

„Vězel na té půdě hrozně dlouho. Myslím, že by rád zase cítil vítr pod kopyty.“ Už stojím s koněm u okna.

Róza vyskočí z gauče a chytí koně za hřívu.

„Nemůžeš ho vyhodit z okna, Arture. On je... on je přece starožitnost!“

„On?“ zopakuju. „On?“

Róza přimhouří oči.

„Myslíš, že si s *ním* ještě budeš umět povídat, Rózo?“

Vyškubne mi houpacího koně z rukou. „Tak se na to podíváme.“ Přikrčí se a přitiskne ucho ke koňskému čumáku. „Cos to říkal, Prosecco? Aha. Chápu.“ Zvedne oči ke mně. „Prosecco chce, abych ti řekla, že smrdíš jako chodba před klučičími záchody. Vlastně, Prosecco si myslí, že možná spíš chodba před klučičími záchody smrdí *jako ty*.“ Sladce se zaculí. „Vypadá to, že si s *ním* ještě umím povídat!“

„Vážně? Tak to možná umím i já.“ Strčím ucho ke koňskému čumáku. „Cože, Prosecco? Ty myslíš, že Rózina voňavka smrdí jako kočičí bobky na sluníčku? Jasně, vyřídím jí to.“

Teď je řada na Róze. Strčí ucho ke koníkovi. „M-hm, jo, chápu.“ Podívá se na mě a ušklíbne se: „*Ve skutečnosti* Prosecco říkal, že jsi to ty, kdo smrdí jako kočičí bobky na sluníčku. Špatně jsi mu rozuměl, protože na rozdíl ode mě lunární hřebčinou nemluvíš plyně.“

Lunární hřebčina. Ha! Já věděl, že Róze na Proseccovi pořád záleží! Dřív se objevoval ve spoustě našich her a jsem si úplně jistý, že když jsme si hráli na Ryk, Róza seděla vždycky na jeho hřbetě.

Ryk. V okamžiku je zpátky a mně se v duchu mihne obrázek Rózy sedící vysoko na Proseccovi, jak mě komanduje a tlumočí mi jeho urážky.

Prosecco se znovu zhoupne a já mám opět pocit, že se na mě dívá. Odtáhnu ho za ocas k oknu, protože najednou zoufale toužím utéct před jeho lesklýma, zírajícíma očima. „Pořád se chce proletět,“ prohlásím. „Řekl mi to.“

Róza ho znovu chytne za ocas. „Na tvém místě bych to nedělala.“

„Proč?“

Ztlumí hlas do dramatického šepotu. „Protože od té doby, cos viděl Prosecca naposledy, začal být jeho ocas *jedovatý* a každíčká žíně bodá jako včela. Ten jed bolí jako čert, Arture, projede ti celým tělem, jako by se ti do kůže zabodávalo tisíc jehel!“

„Vážně? Ale ty ten ocas držíš taky!“

Přiblíží obličej těsně ke mně a zašeptá: „Jed účinkuje jen na kluky!“ Z očí jí srší blesky.

Z dohadování nás vytrhne něčí smích. Ve dveřích stojí děda se šálkem kávy. „To je tak pěkné, vidět vás dva, jak si zase hrajete. Nic na světě by mě nepotěšilo víc.“

„Ale my si nehrajeme, dědo,“ pustí Róza Proseccův ocas. „My se *hádáme*. To je velký rozdíl.“

„Mně to znělo spíš jako hra,“ odpoví děda, pak si sedne na gauč, natáhne si nohy na jeden z kufrů a řekne: „No, tak abyste se pustili do práce. Protože ta půda se sama nevyklídí.“